

Capitolul 2

Capitolul 2

Disciplina adunării. În 1 Corinteni 5 este un caz de vinovăție evidentă. Omul acela a trăit într-un păcat care a fost cunoscut de toți. Nu mai era vorba de o cercetare a cazului. Datoria adunării era clară: „Înlăturați din mijlocul vostru pe răul acela” (1 Corinteni 5.13).

Păreră de rău, smerenie și rugăciune. În legătură cu disciplina efectuată de adunare trebuie să fim atenți în mod deosebit la două lucruri. Primul îl găsim în versetul 2: „Și voi v-ați îngâmfat și nu v-ați mâhnit, mai degrabă, pentru ca acela care a făcut lucrul acesta să fie îndepărtat din mijlocul vostru”. Într-un astfel de caz trebuie să existe mâhnire. Dacă adunarea poartă pe inima sa slava și onoarea Domnului, și El a fost necinstit de unul care se adună în Numele Său, atunci toată adunarea intră sub incidența acestei vinovății. Din acest motiv se cuvine ca toată adunarea să se umilească înaintea lui Dumnezeu. Ea este în legătură cu acele lucruri și trebuie să sufere pentru aceasta. Cât de necesară este rugăciunea și smerenia în astfel de cazuri extreme când o persoană trebuie exclusă! Un astfel de caz trebuie să producă mâhnire din pricina ofensei adusă Numelui Domnului. Cum s-ar putea curăți cu adevărat o adunare dacă ea însăși nu a stat pe genunchi, smerindu-se și recunoscând cu părere de rău ceea ce s-a întâmplat în mijlocul ei?

Temelia disciplinei. Partea a doua a versetului 7 formează temelia disciplinei. „Ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat.” Așa suntem în Hristos. În El suntem „o plămădeală nouă”. Aluatul cel vechi trebuie pus deoparte, pentru că suntem o creație nouă – aceasta este măsura și testul pentru umblarea noastră. Dă viața noastră mărturie în fața lui Dumnezeu despre ceea ce suntem prin jertfa scumpului nostru Domn? Trebuie să umblăm în puterea creației celei noi, a noii naturi, a unei plămădeli noi. Dacă răul pătrunde, atunci nu mai suntem fără aluat. Biserica nu a reușit să se păstreze în practică fără aluat, ca o plămădeală nouă. Aceasta este temelia disciplinei în acest capitol. Trebuie să fim și în practică ceea ce suntem ca poziție înaintea lui Dumnezeu.

Autoritatea apostolică. În versetul 3, apostolul Pavel vorbește de o judecată. Trebuie să facem deosebire între disciplina apostolică și disciplina adunării. Apostolul avea o autoritate specială și putea exercita o disciplină specială. El avea autoritatea și răspunderea să facă acest lucru. În capitolul 4.20, 21, citim că nu a vrut să se ducă în Corint, pentru a face uz de autoritatea sa apostolică ca să exercite disciplina, ci l-a trimis pe Timotei ca acesta să-i facă conștienți de propria lor responsabilitate. Apostolul le mai spune ce ar face el, în cazul celui care păcătuisese, dacă s-ar afla la ei, și le explică și de ce ar face așa: „... ca duhul lui (al curvarului) să fie mântuit în ziua Domnului” (1 Corinteni 5.5). Cum am precizat mai înainte, păcatul din Corint era cunoscut în mod public. De aceea apostolul a putut spune fără șovăială care era judecata sa în virtutea autorității apostolice. Dacă ar fi mers la Corint, potrivit versetelor din 2 Corinteni 12.20, 21 și 13.1, 2, Pavel ar fi judecat lucrurile cu autoritatea apostolică. Aceste principii sunt în concordanță cu cele care trebuie să călăuzească adunarea. Mai întâi Pavel l-a trimis la Corint pe Timotei; cu alte cuvinte, el încearcă prima dată să ajungă la inima și conștiința lor, prin har. Iar dacă el însuși avea să meargă mai târziu la ei și avea să găsească certuri, gelozii, mâinii, intrigi, vorbiri de rău, insinuări, îngâmfări, tulburări și pe mulți care nu s-au pocăit de necurăția lor, îi era teamă „ca nu cumva Dumnezeul meu să mă smerească între voi, și să plâng pe mulți”. Învățăm de aici că este necesară părerea de rău, întristarea, înainte de a exercita disciplina. Atunci când Pavel va exercita disciplina, o va face sprijinit pe cuvântul a doi sau trei martori. În Deuteronom 13.12-18 ne este arătat cum trebuie să ne comportăm dacă auzim un zvon. Să presupunem că auzim un zvon. Trebuie să stăm nepăsători? Nu! Dacă auzim vorbindu-se că s-a înfăptuit un lucru rău, un păcat, nu avem voie să stăm nepăsători. Nepăsarea înseamnă lipsă de sfințenie. Ce trebuie făcut? „Să cauți și să cercetezi și să întrebi cu deamănuntul” (versetul 14). Aici găsim un principiu foarte important. Niciodată nu trebuie să fim nepăsători când auzim vorbindu-se despre un rău; dar, în același timp, nu avem voie să acționăm doar după zvonuri. Trebuie să facem cercetări, să căutăm, să întrebăm, pentru a ne convinge că ceea ce am auzit este adevărat și sigur. Să cercetăm cazul cu toată stăruința. O astfel de cercetare ne va conduce la aflarea adevărului. Totul trebuie analizat cu grijă, prin Duhul lui Dumnezeu, pentru ca, pe de-o parte să nu se facă caz de niște fleacuri, iar pe de altă parte să nu se treacă cu vederea unele lucruri foarte clare. Pavel nu dorea să folosească nuiua până când necesitatea acestui lucru nu ar fi fost dovedită prin mărturia a doi sau trei martori.

Cazuri care necesită măsuri extreme: excluderea. Excluderea este cazul extrem de măsură disciplinară. Trebuie să fim foarte atenți dacă este cazul să ajungem aici. Această măsură este necesară când răul este real și descoperit. Ea se aplică pentru ca Numele Domnului să nu fie dezonorat. Nu este un lucru pe care inimile noastre să-l dorească. Să nu hrănim niciodată gândul de a da afară pe cineva pe baza unor zvonuri. Harul caută de la început reabilitarea unui suflet și nu se gândește niciodată să scape de cineva pentru care a murit Hristos. În cazul păcatului curviei, sau dacă unul care se numește frate este avar, închinător la idoli, calomniator, bețiv sau hoț, toate acestea fiind lucruri care dezonorează numele Domnului Isus, trebuie să căutăm restabilirea aceluia suflet, dar nu cu gândul de a evita disciplina. Adunarea are dreptul dat de slava Domnului, să dea acea persoană afară chiar și atunci când își recunoaște vinovăția și se smerește profund. Acea necinstire care a fost adusă Domnului trebuie îndepărtată. În cazul în care cel vinovat arată părere de rău și se smerește cu adevărat sub măsura disciplinară de excludere, arătând că este una cu hotărârea adunării pentru ca ocara adusă Numelui Domnului să fie curățită, atunci nu trebuie ținut mult timp sub disciplină, ci se va arăta dragoste față de el (2 Corinteni 2.5-8).

Măsuri disciplinare, altele decât excluderea. În 1 Tesaloniceni 5.14 avem o formă de disciplină care nu are legătură cu excluderea. „Vă îndemnăm dar, fraților, muștrați pe cei în neorânduială, mângâiați pe cei descurați, sprijiniți pe cei slabi, fiți îndelung răbdători față de toți”. În această formă a disciplinei nu este nevoie de o acțiune din partea adunării, ci bărbați cu teamă de Domnul pot să dea îndemnuri personale. Cuvântul acesta îi are în vedere pe cei care trăiesc în neorânduială și nu se supun. În a doua epistolă către tesaloniceni sunt prezentate semnele distinctive ale acestor persoane. Ei se amestecau în treburile altora și mâncau pâinea celorlalți, în loc să lucreze ca să-și câștige pâinea cinstit. Ei nu îmbărbătau prin cuvintele lor, iar lucrarea lor nu zidea. Pe unde treceau făceau neorânduială. Astfel de persoane erau unelte prin care cel rău își făcea lucrarea. Ei mergeau din casă în casă și, în loc de a face pace și a îmbărbăta, se țineau de nimicuri. Astfel de stări se găsesc adesea prin adunări. Există multă vorbire de rău cu privire la frați și surori. Astfel de persoane nu-și judecă propriile lor probleme. Nu caută onoarea lui Dumnezeu. Și când se întâlnesc probabil vorbesc cuvinte de har, dar nu dresă cu sare (Coloseni 4.6). În această vreme când sunt mulți șomeri, dacă timpul lor nu este bine folosit, pericolul este mare. Gurile care vorbesc de rău și cei care se amestecă în treburile altora trebuie muștrați. În 2 Tesaloniceni 3.6-14 găsim porunca Domnului către adunări cu privire la astfel de persoane.

Astfel de oameni sunt neascultători față de Cuvântul Domnului care trebuie să ne conducă în umblarea noastră comună. Prima lucrare față de aceste persoane trebuie să fie un îndemn ziditor, personal (2 Timotei 2.23-25). Dacă o astfel de persoană neglijează Cuvântul lui Dumnezeu și nu ascultă de frați, atunci trebuie însemnată (2 Tesaloniceni 3.14). Cu o astfel de persoană nu trebuie să avem nici un fel de legături, însă nu este vorba de excludere. Persoana respectivă trebuie privită ca un frate, dar nu trebuie avut nici un fel de legătură cu ea, ca să îi fie rușine. Însemnarea se face după o anumită perioadă de la momentul mustrării, timp în care s-a dovedit că persoana respectivă nu a vrut să asculte. Prin această lucrare a „însemnării” acea persoană nu este exclusă, însă legăturile cu ea sunt întrerupte. Dacă se ivește ocazia să ne întâlnim cu ea, i se poate atrage atenția asupra umblării sale. Este bine să se mențină o anumită distanțare, ca respectivul să simtă dezaprobarea Domnului și a adunării față de umblarea sa în neorânduială și astfel să se desprindă din acea stare rea.

Mustrarea publică. Apostolul i-a scris lui Timotei, în prima sa epistolă către acesta, despre răspunderea pe care o avea ca reprezentant al său (1 Timotei 1.3). El trebuia să lucreze fără prejudecăți. Nimeni, nici chiar un bătrân sau unul care a slujit de mult timp, având o slujbă încredințată de adunare, nu putea fi tratat preferențial (cap. 5.19, 20). Însă nu trebuia să se ia nici o măsură până când nu era dovedită vina (vers. 19). Dacă păcatul era confirmat (nu în același caracter ca în 1 Corinteni 5, dar totuși păcat) trebuia să fie mustrat în prezența tuturor. Scopul acestei mustrări era ca și ceilalți să se teamă (Deuteronom 19.20; 21.21; 1 Timotei 5.20). Să tragem învățătură din aceste cuvinte ca nu cumva să cădem și noi în astfel de păcate. Când este vorba de un frate bătrân suntem în pericol de a deveni părtinitori. Timotei însă, trebuia să judece aceste lucruri fără prejudecăți și să nu facă nimic cu părtinire (1 Timotei 5.21). Cu toate că acum nu mai este prezentă autoritatea apostolică, acesta este standardul pentru umblarea în lucrare a slujitorilor (1 Timotei 3.15, 2 Timotei 2.2). Este un lucru serios când auzim de o persoană că a păcătuit. Dacă este ceva care a necinstit în mod deschis pe Domnul și nu s-a pus în aplicare cazul extrem de excludere, atunci trebuie să fie făcută o mustrare publică. O mustrare publică este ceva ce nu vedem prea des. Dacă s-ar aplica mai frecvent o astfel de măsură, astfel de cazuri de excludere ar fi mult mai rare. Dacă față de astfel de stări rele s-ar aplica această măsură a mustrării publice la timpul potrivit, s-ar ajunge foarte rar ca o persoană să fie exclusă. În același timp această procedură i-ar reține și pe alții de a urma astfel de exemple rele. Însă mustrarea trebuie făcută în duhul harului (Galateni 6.1).

Oprirea lucrării publice de predicare a Cuvântului. Dacă un predicator vestește o învățătură greșită care dezonorează pe Domnul Isus, adunarea nu trebuie să accepte o astfel de învățătură care se propagă în mod deschis. Persoana care o susține trebuie să fie adusă la tăcere fără întârziere.

Există și cazul în care un frate în vorbirea sa nu aduce o învățătură falsă, dar spune cuvinte prin care adunarea nu este zidită. Trebuie oare ca în astfel de cazuri să lăsăm libertatea vorbirii sau adunarea are dreptul să-i impună tăcerea?

1 Petru 4.11: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu; dacă slujește cineva, să fie ca din puterea pe care o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea în vecii vecilor! Amin”.

Putem afirma că o adunare nu are dreptul să interzică vorbirea unui dar. Cel care dă darurile este Dumnezeu Însuși. El vrea să Se servească de un om ca de un canal prin care să-Și reverse binecuvântarea în puterea Duhului Sfânt, iar cuvântul vestit în acest fel să atingă conștiința și inima copiilor Săi. Un dar nu constă în faptul ca cineva să aibă o memorie bună, și nici o bună retorică. Acestea s-ar putea numi talent. Tot așa, cineva care are un dar, poate vesti ceva care nu are nici o legătură cu darul, ci sursa poate deveni el însuși. El poate deveni mândru, părăsind locul dependenței de Dumnezeu și să introducă în vorbirea sa gânduri proprii. Un astfel de om, care a ajuns în punctul în care darul nu mai este întrebuințat în dependență smerită de Domnul, trebuie să fie adus la tăcere. Dacă o slujbă este marcată de mândrie, fără puterea de a zidi, trebuie oare ca adunarea să permită o astfel de manifestare a firii păcătoase? (1 Corinteni 14.29). Cu siguranță NU!

Unele adunări sunt împovărate, din când în când, de vizitele unor frați care citesc mult Cuvântul lui Dumnezeu și care au multe cunoștințe. Ei propovăduiesc Cuvântul, dar nu se îngrijesc de nevoile adunării, deoarece nu prezintă lucrurile în mod simplu, în așa fel încât să poată fi înțelese. Un criteriu foarte important după care se poate recunoaște că Dumnezeu folosește un frate ca pe un canal de binecuvântare pentru ascultători, este că mesajul său este înțeles. Orice frate trebuie să înțeleagă că dacă Dumnezeu nu i-a dat darul de a vorbi în așa fel încât mesajul său să fie înțeles de ascultători, atunci el ar trebui să stea în tăcere chiar dacă are multă cunoștință (1 Corinteni 12.7). Străngerile laolaltă nu trebuie să fie împovărate prin ocuparea timpului cu astfel de vorbiri, ci, dimpotrivă, timpul trebuie folosit pentru o slujbă binecuvântată (1 Corinteni 14.3). Duhul Sfânt poate folosi și un frate a cărui vorbire nu este foarte cultivată, dacă el se lasă călăuzit. În acest caz adunarea va înțelege mesajul său și va simți puterea Duhului Sfânt în slujirea sa. În 1 Petru 4.11, am citit că mesajul trebuie „să fie, ca și cuvinte ale lui Dumnezeu”. Este posibil ca cineva să vorbească timp îndelungat fără să vestească ceva ce ar fi în contradicție cu Cuvântul lui Dumnezeu, și totuși să nu vorbească „cuvinte ale lui Dumnezeu”. Cel care vorbește în strângerea ca adunare, trebuie să vorbească în așa fel ca și cum ar fi gura lui Dumnezeu către adunare. Nu este suficient să spună adevărul, ci acel adevăr pe care vrea Dumnezeu să-l dăruiască adunării în acel moment. Aceasta este însemnătatea expresiei „să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu”. Astfel va fi prezentat acel adevăr pe care vrea Dumnezeu să-l aducă înaintea inimilor și conștiinței adunării. Un frate poate vorbi cu rațiune și să spună lucruri conforme cu litera Scripturii și totuși adunarea să nu fie zidită, dacă cuvintele sale nu sunt „cuvinte ale lui Dumnezeu”. Trebuie ca printr-o astfel de slujbă să se împlinească acel cuvânt care spune: „pentru ca în toate să fie glorificat Dumnezeu, prin Isus Hristos, ale Căruia sunt gloria și puterea în vecii vecilor”. Scopul celui care vorbește „cuvinte ale lui Dumnezeu” trebuie să fie proslăvirea Lui. Dacă cel care vorbește își prezintă propria înțelepciune și caută să se glorifice pe sine însuși, atunci el nu este condus de dorința de a-L glorifica pe Dumnezeu. Cum descoperim lucrul acesta? Noi nu putem privi în inima lui, dar adunarea va înțelege dacă mesajul vine din partea lui Dumnezeu sau nu. Dacă nu este prezentă nici o putere, adunarea va concluziona că vorbirea nu a căutat slăvirea lui Dumnezeu. Mai există un mod simplu pentru a cerceta acest lucru. Dacă slujește cineva spre slava lui Dumnezeu, acest lucru este cunoscut chiar din umblarea sa. El nu poate să slujească la proslăvirea lui Dumnezeu în inimi, și să umble într-un mod necorespunzător în practică. Același scop care îl conduce în slujbă trebuie să-l călăuzească și în căile sale.

Coloseni 3.16. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea, învățându-vă și îndemnându-vă unii pe alții cu psalmi și cântări de laudă și cântări spirituale, cântând în inimile voastre lui Dumnezeu în har”. Aici găsim un îndemn făcut într-un duh de har. Credinciosul se bucură în harul lui Dumnezeu și cântă psalmi și cântări de laudă, dintr-o inimă în care locuiește din belșug Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare și îndemnul este făcut cu har în inimă spre gloria lui Dumnezeu. Dumnezeu este cu adevărat Obiectul bucuriei. Toate acestea trebuie să-l caracterizeze pe cel care slujește cu cuvintele lui Dumnezeu. Unei slujbe făcute doar cu mintea îi lipsește acest lucru în totalitate. Dacă se găsește în inimă ceea ce citim în Coloseni 3, caracterul acesta se va vedea în umblarea zilnică a celui care slujește

(Coloseni 3.17).

1 Corinteni 14.3-5, 26. „Însă cine profețește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere. Cine vorbește într-o limbă se zidește pe sine; dar cine profețește zidește adunarea. Iar eu doresc ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să profețiți. Dar cine profețește este mai mare decât cine vorbește în limbi, afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire Ce este deci de făcut, fraților? Când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire”. Dacă slujba nu zidește avem porunca Domnului: „toate să fie făcute spre zidire”.

Cel căruia îi este impusă tăcerea poate lua parte la rugăciune și la mulțumire? În Levitic 21.16-24 nu este vorba de lucrarea darurilor, ci acolo este vorba de slujba preoțească. O stare rea care-l face pe un credincios incapabil să fie gura lui Dumnezeu către adunare, îl face de asemenea incapabil să fie gura adunării către Dumnezeu. Aici sunt arătate persoane care au dreptul la preotie prin naștere. Și noi, prin nașterea din nou, suntem preoți și putem aduce jertfe duhovnicești lui Dumnezeu. Când cineva își exercită preoția, rostind o mulțumire, este reprezentantul (gura) adunării către Dumnezeu. Când face o slujbă prin Cuvânt, este reprezentantul (gura) lui Dumnezeu către oameni. Deci, fie că este vorba de slujire, rugăciune sau mulțumire, el este un reprezentant. În adunare nu se aduc rugăciuni personale (acestea se aduc acasă), ci aici este rugăciunea întregii adunări; cel care se roagă este gura ei către Dumnezeu. El aduce rugăciunea și mulțumirea în fața lui Dumnezeu.

Toți preoții trebuiau să fie într-o stare sfântă, pentru ca în caracterul de mijlocitori să poată aduce jertfe de laudă. Nu le era îngăduită intrarea în slujbă dacă aveau o infirmitate trupească (versetul 18). Nasul turtit nu putea savura mirosul plăcut al jertfei; ei nu erau demni să aducă înaintea lui Dumnezeu pe Hristos, Cel care este atât de prețios. Piciorul rupt vorbește de mersul inegal; mâna ruptă, de faptul că lucrarea nu este completă; starea de pipernicie, vorbește de nesinceritate (micime sufletească); albeața în ochi, de lipsa de discernământ duhovnicesc; testiculele zdrobite, de incapacitatea de a aduce rod. Aceia care au astfel de infirmități, nu pot vorbi cuvintele lui Dumnezeu.

Versetul 22. Prin nașterea din nou, toți copiii lui Dumnezeu sunt chemați să fie preoți (1 Petru 2.4, 5). Dar dacă nu pot face această slujbă oficială, din cauza infirmității spirituale, lipsindu-le energia și roadele, nefiind deplin predați lui Hristos, etc., totuși Dumnezeu le va permite să mănânce din pâinea Sa (Levitic 21.22). Hrănindu-se din această pâine (Ioan 6.55; Psalmul 19.7-14), dacă ei se vor supune lui Dumnezeu, acele infirmități spirituale vor dispărea.

Versetul 23. „Eu sunt Domnul care-i sfințește”. Aici avem temelia slujirii. Dumnezeu Însuși a sfințit poporul și l-a pus deoparte pentru El. De aceea nu trebuie ca Numele Său sfânt să fie necinstit. Poate la un preot nu este o manifestare a eului, însă poate este ceva ce s-ar putea numi infirmitate. Aceasta nu este o stare duhovnicească care să corespundă sfințeniei Aceluia ce ne-a chemat. Noi suntem în prezența sfântă a Celui ce ne-a chemat, iar dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu ne permite accesul spre o slujbă preoțească în public, atunci acest lucru este valabil și pentru mulțumiri, rugăciuni și slujire publică.

Levitic 22.3-7. Aceste versete sunt cumva în afara tematicii noastre, dar este necesar să privim atent asupra lor deoarece vorbesc despre sfințenia care este necesară celor care mănâncă pâinea lui Dumnezeu. Aici nu este vorba de infirmitate, ci de necurăție. Necurăția era în legătură cu atingerea unui mort, cu lepra sau cu o scurgere care arată păcatul în acțiune și întinarea cu ceea ce Dumnezeu respinge (Hagai 2.12-14). Într-o asemenea stare nu era permis să se mănânce din pâinea lui Dumnezeu. Omul vechi (carnea) și lumea stau sub sentința lui Dumnezeu (răstignite pe crucea lui Hristos – Galateni 6.14), și dacă acestora li se va permite un loc în viața noastră, ne vor întina. Cine este întinat nu este demn de a lua din pâinea sfântă, dacă nu s-a spălat mai întâi cu apă – simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, care în judecata de sine, trebuie aplicat de persoana în cauză (Iosua 3.8; Ezra 6.20).

Dacă unui frate i s-a impus tăcerea într-o adunare locală, trebuie aplicată această disciplină în toate adunările? Sigur! Orice formă ar lua disciplina, ea este disciplina lui Dumnezeu și trebuie aplicată în orice loc în Adunarea lui Dumnezeu. A gândi că o adunare locală poate face ce vrea, este totuna cu a susține că o adunare locală nu trebuie să se supună lui Dumnezeu.

Când trebuie eliberat cineva de sub disciplină? Eliberarea de sub disciplină se face când motivul care a condus la disciplinare este judecat și se vede clar că persoana respectivă este restabilă. Cum se poate constata acest lucru? Acest lucru trebuie să-l constate frații sau persoana în cauză? Fratele sau sora care este sub disciplină trebuie să scoată din viața sa ceea ce a provocat această măsură și va depune mărturie că s-a smerit corespunzător, după care starea sa este cercetată pentru a se constata dacă este cu adevărat așa. Dacă sunt roade care dovedesc această smerire, și dacă conștiința adunării este mulțumită și astfel se ajunge la convingerea că disciplina a condus la reabilitarea celui suflet, se poate, ba chiar trebuie, să se ridice sancțiunea dată. În 2 Corinteni 2.8-10 găsim acel îndemn cu privire la omul din 1 Corinteni 5, să i se arate din nou dragoste „ca acesta să nu fie copleșit de prea multă întristare”. Ce trebuie făcut când un frate nu ține cont de măsura disciplinară care s-a pronunțat cu privire la el? Poate după un anumit timp să slujească din nou? Are acel frate iarăși libertatea de a lua parte la slujire? Nici un frate sau soră nu are dreptul, sub pretextul răspunderii proprii, să nu țină cont de măsura de disciplină rostită de adunare, fie că este vorba de o măsură în cadrul adunării sau de excludere. Doar adunarea poate dezlega. Ea trebuie să fie atentă la evoluția lucrurilor; nu trebuie să fie indiferentă, cum se întâmplă uneori. Reabilitarea poate să fi făcut progrese și adunarea să nu observe acest lucru. Această stare este deosebit de tristă. În adunare trebuie să fie anumite persoane care să aibă pe inimă grija altor suflete și care pot să rezolve astfel de stări după modelul slujbei preoțești de odinioară (Levitic 14). Când se anunța că un lepros era curățit, acesta nu avea voie să vină direct în tabără. Preotul trebuia să-l cerceteze ca să vadă dacă au apărut semnele curăției. Abia după aceea avea voie să se întoarcă în tabără. Slujba preoțească trebuie să aibă loc atunci când cineva care a fost sub disciplină este curățit de Dumnezeu. În temere de Dumnezeu el va cere o convorbire cu frații din adunarea respectivă. Frații vor constata starea lui, după care o vor prezenta adunării. Atunci drumul este iar deschis pentru persoana care a fost sub disciplină.

clickbible.org